

רבי"ט פישר גדעוון

2205177

בן מרטה ואלייזר

נולד ב- ט"ז אדר ב' תש"ייד 19.2.1954

התגייס לצה"ל ב- 4.11.1973

שרת בגדוד פלס"ר 95

נפל ב- י"ד אב תשל"ה 22.7.1975

בעת מילוי תפקידו.

פישר, גدعון

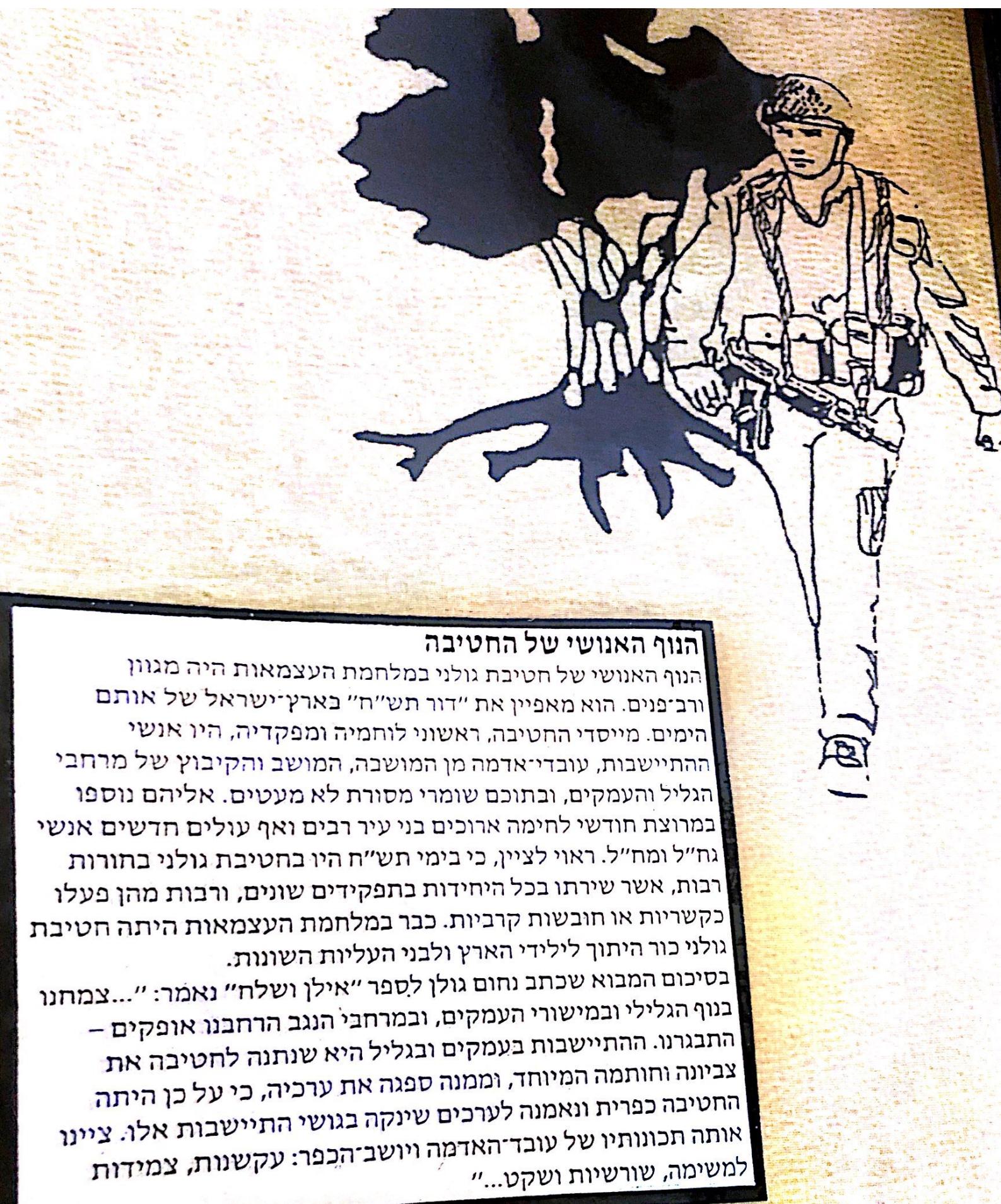

בן אליעזר ומרתה. נולד ביום ט' יז באדר ב' תש"ד (19.2.1954) בקיבוץ פרוד. למד בבית-הספר היסודי שבמקום ואת לימודי התיכוניים סיים בבית-הספר האזורי 'סולם צור' שבגליל המערבי. בילדותו היה ליד סקרן שרצה לדעת הכל. בעל מגז פועל ונמרן. היה לו חוש למכניקה. ידע לתיקן כל-דבר. גם בעת לימודי בית-הספר עבד בענף הכותנה של המשק. למד נגרות ועבר את מבחן הנהיגה בפעם הראשונה. היה יוצא לכדו עם רכב לשמורות בעבודת הכותנה. כילד הקיבוץ היכה בו שורשים עמוקים ואף תיכנן את חייו במשק וכיצד ישתלב בענף הכותנה. לאחר שיחזור מן השירות בצה"ל.

גدعון גויס לצה"ל בתחלת נובמבר 1973, מיד לאחר מלחמת יום-הכיפורים והתנדב לשירות ביחידת קרבית מובהחת. עבר קורסים-מספר, מהם קורס-סיוור וקורס-מכ"ם. הוענקה לו דרגת רב"ט. גדעון חי באינטנסיביות את חייו היחידתו והיה מעורב בכל פעולותיה. חבריו ליחידה סיפרו, שהוא "בעל איות, עצמה וביתחון בלחידיגיל". ועוד מדברי חבריו: "פישר התגלה כבעל דעתות מגובשנות ומבוססות בכל נושא-החיים" — לפישר הייתה דעה על כל נושא, הוא לא היסס לומר ולבטא אותה, אפילו לא הייתה זו פופולרית במיוחד. היה אוהב חיים מאין כמו זה. אהב לרקוד וריקודיהם, להאזין לשירים ישנים וטוביים, לטיליל בארץ ובעולם, וסתם עניינים קטנים של שוגרה אפורה. היה נהג לצעק ולצחוק כל-עתה שהתחשך לו... בטוח בדרכו ובצומו..."

ביום י"ד באב, חללי"ה (22.7.1975) נפל גדעון בעת מלאי תפקידו — והוא בן 21 וחצי. הובא למנוחת-עלומים בבית-העלמין שבקיבוץ פרוד. השair אחיו הרים ושתית אחים.

בנircיתתו בקיבוץ פרוד הוציאו לזכרו חוברת-זיכרון בשם 'גדעון' זכה קטיעי-זכרונות על גדעון מפי המטפלות, חברים לכיתה, חברים ליחידה, אמו ואביו. אחד המכתבם שפורסמו בחוברת נאמר: "היה לו גדעון, כמעט תמיד, חייך על פניו. היה והוא חייך רחוק, קצת מהחר, והיה בו מן הלגוג". מפקדו כתב: "מאמין אני, שהווים אשר הצלחו לטעת בגדעון חזק נפשי כזה, צריך שיימצא גם בהם הכוח ללמידה להיות עם הגורל הנורא שפקד אותם, אותנו, ואת כל היחידה."

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנימים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחביה הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במורצת חדשני לחימה ארוכים בני עיר רבים ואך עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציון, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל יחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פועלו כקשריות או חובשות קרוביות. כבר במלחמת העצמאות הייתה החטיבה גולני כור היתוך לילדי הארץ ולבני העליות השונות.

בסיכום המבוא שכותב נחום גולן בספר "אלין ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחביה הנגב הרחובנו אופקים – התברגנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיעוד, וממנה ספגה את ערוכה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכיים שינקה בגושי התיישבות אלו. צינו אותה תוכנותיו של עובדי-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות, למשימה, שורשיות וסקט..."

באיימון ובשגרה

ארוכה. עוקבה מדם וקשה, היא "דרך הקובות של החטיבה"; עורות אטריאקבר, מאות פועלות ומכעדים ואף ומאה חללים. הם עדות נאמנה ומכאייה למסורת הקרב. להיסטוריה הצבאית, לפועלות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטוביים מכיוון רבבות יוצאי החטיבה, הוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שורותם בסדיו, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלכחה! כל תקופת שירותם הייתה ב"איימון ובשגרה". לאלו שבسبب שניתי קבווע היו "עלים לקו" "ירודים לאיימון", יוצאים ל"ריגלה" ל"נופש" ול"חטסקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדרה או פשוטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלון, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין מה שניהם שורתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", שש תיימס או יום היפורים; במלחמות התחשה ובמרדרפים, במבצע ליטאנו או של"ג במלחמה לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשםןגענים על אותן הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נוטעהليلת ושגורת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיקות והגואה, בפלוגה, בגדור, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, המתוות וה"شمועות", את הכוונות ואת ה"הקפות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עםם עם כל הזוכרונות את ה"קייטבך" הפ"ל והתדר"ל, שקייניה מדים ודרגות, אפוד- מגן, שביבש, קסדה ואין-ספר חוויות...

על כן ראוי לספר על אותם אלף-לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאץ, וחזרו רטובים, מריצ'ת-לולה, ממסע ממטוות, מעשרות אימוניות; איימון "יבש" ו"רטוב", איימון הפרט, ואיימון החטיבה; אימוניות בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד- מבוצר, בשטח בניוי, בדברו ובהר... איימון בנגב, בגליל או ברמה, איימון בשט"פ עם שרין, תותחים נודדים או עם הנדסה... מעבר שדות- מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות- קטען, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור- קל, מימה ורימונים, או עם חגור מל"א, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פואצים" ומהשניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישין, "עווזי", "סטון", "צ'בי", "אפ-אן" ו"ג'לי", עם מגל"ד, ומק"ב, "בוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בנואה את ה"כומתה החומה"...

ל להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירות ב"עורב" בפלוגת- הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסוני, ש.ג. או קשר, להפעיל אלמ"ח מתוחכם ולעשות "עבדות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרווץ כמו מטורף, עם חגור- מל"א וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכותמתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר- סיומים של תקופת האימונים, וטקס זכרון שניתי לכל החללים... להיות ב"גולני" וואכן חוויה, חוויה אמיתית של "איימון ושיירה"...

באיםוניים

גָּדְעֹן שְׁלִי

אינני מאמינה.

אולי בוגל זה אני ערדין יכולה לחתות,
זה לא נחפט.

זה משהו שלא היה צריך לקרוות.

עכשו שאני משוחחת עם אבא, איכשהו אינני חופשת את מה
שקרה. אני, שכולם יודעים איך שאהבתי את גدعון, עכשו אני
לא יורעת איך להמשיך ...

למה הוא איננו? למה זה קרה?

אני עוד מחקה שגדעון יפתח את הדלת, יצחק אלינו ויגיד: מה
אתם חושבים? אעליז זה לא קורה! ...

שבهائي לחדר, אליעזר הנשב אוטו
בכורסא ואמר לי: אין לנו גדעון!
לא יכולתי אפילו לבכות. ולמחרת,
בחליה, לא ראייתי אותו בתוך
הארון. בשום פנים ואופן לא! ...

היתה אעליז חברה מוגבעת חיים שבנה
נפל והיא אמרה לי: "מרטה, את
תחכי לו תמיד, אבל הוא לא יוכל!"
וזני הרגשתי את משמעות זויבר.

ביום זה, בשעה 10.30, כר מספרים,
זה היום שגדעון עזב אותנו בלי
לומר שלום, איך אפשר להאמין?

גדעון שלי!

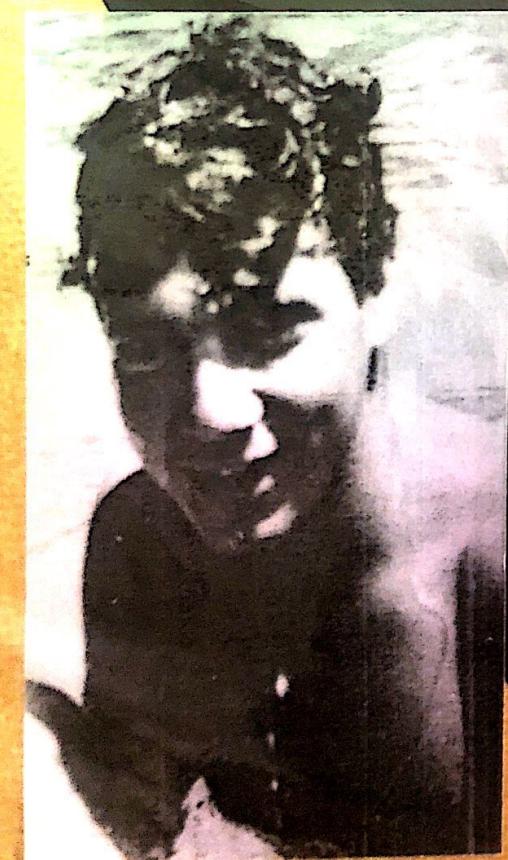
יום החולדת שלך מתקרב. בן 22 היה צריך להיות. למה זה קרה
בן שלי?

איך אפשר לשאת את זה?

מאין לךחת כוח?

רק לבכות ולבכות ...

אם א

בנוכember, לאחר מלחמת ווס הכתו, גדרון מתגיס. הוא מתנדב לשרת ביחידת נבחנות ומשתתף בפעולות, שרש אהורי המשעה נודע לנו על זה. עובר אימונים קשים ומוסעות ארוכות. בברוא, בוגש וברחות, בקורס זו ובמחסינים, ממשך ל升华 משנה. גדרון מתכנן את חורתו למשק וכיצד ישתלב בענף הכותנה. לא פעם טפח על גבי ואמר: "אבא, אל תדרא, אשחרר מהצעבא ואחזר לעבד בכותנה ותראה שלא יהיה עוד בעיתות".

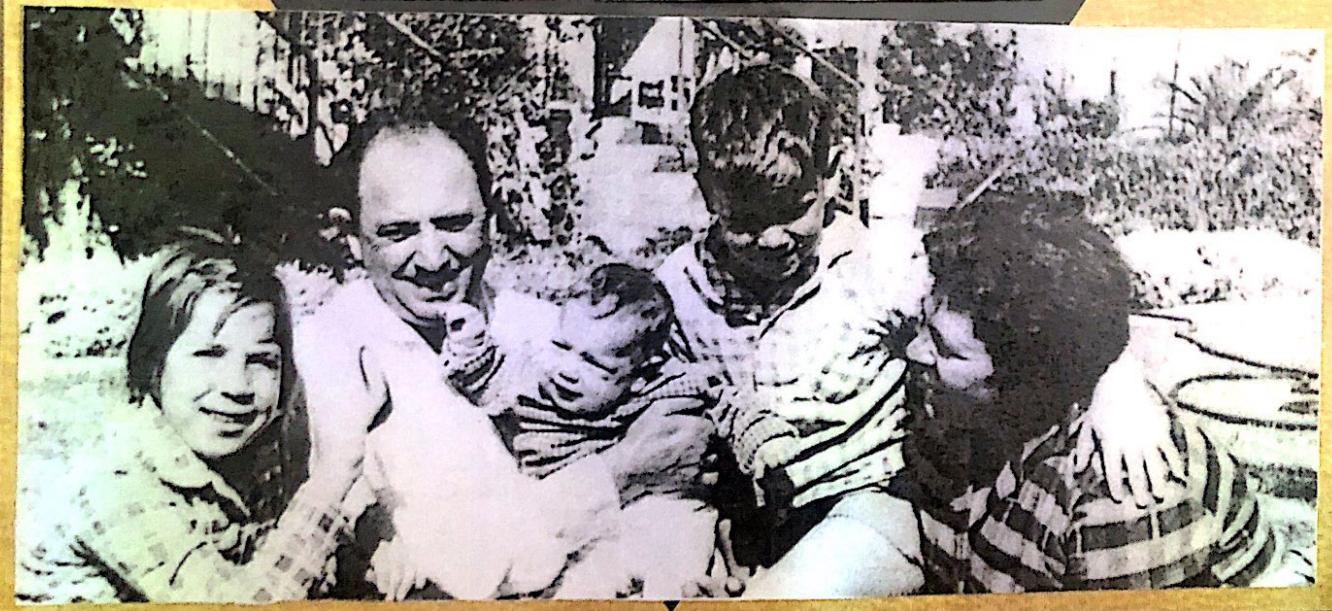
גדרון נולד בפראד, גדל בה והיה כה שורשים עמוקים. לא פעם שוחחנו על בעיות במשק קטן כשלנו, והוא תמיד אמר שיקום משפה גדולה. *"לפחות חמישה ילדים"* — אמר, "בר עירכה להראות משפה בקיבוץ כמו שלנו ובמדינה בזוז".

בעת הקבורה נפרדתי ממנו וקבלתי על שלא עמד בהבטחו להפגש עמי כפי שהבטיחו וסכננו בזום ראשון. ביו היתר אמרתי עוז — איזה עולם הפור, במקום שבנים יביאו לקבורה את הוריהם, מביאים ההורים לקבורה את בניהם, בית הקברות היפה שלנו, בחלקה העצאית, קברים שלושה בניט, תפארת המשק. אורן — בן עשרים ושמונה, יוסי — בן עשרים וארבע, שניהם נפלו במלחמה יום היפורים, ונודענו שלנו, הבנימים שבחברה, סר הכל בן עשרים ואחת שנים.

עבדתי תקופה מה בניו במשק ועורתי לטפח את בית הקברות. רציתי, וכולנו רצינו, שהמקום יהיה יפה כמו הבנים שנפלו במלחמה. יפים מהם, אבל לא יכולתי לתאר לעצמי שאחרי זמו קצר, השלישי יהיהبني גדרון!

נסאר לנו בית הקברות המטופת, שמרתה מכרת בו יום-יום וכולנו יחד בימי שיישי. חיינו ללא גדרון קשים מנשוא. אבל גנסה — מרטה, סמדר וגליה איתני ביחד — לחיות עם האסון שלנו, כי גדרון חי לבנו ונכיה.

1/2/2

גָדוֹן בִּילְדוֹתָו

להוריו של גدعון שלום!

היה לו לנגן כמעט תמיד, חיווך על פניו. היה זה חיווך כזה רחוק, קצר
מושך, עם שמן של לגלג. האם לגלג על החוויסו בטוחני שלא.
והביטחון העצמי הרוב כליכך שהיה לו. האם זה שהרשה לו לחת את
החփש האIOS ההורא לידייו אמרתי אז בהלווה: "לגדעון היתה נפש
בריאה וביטחון עצמי גדול מאד. הוא נראה תמיד בוטח ובטוח בעצמו
ובדרךו, כאילו ידע מה הוא ורוצה מהחוויס. הרבה מפנימיותו השתקפה
בחיצוניותו, הבריאה והחזקת. בכלל ביטחונו הרוב נתעورو בינוינו ויכוחים
רבים במהלך השנה שעברנו יחד. המזיאות הצבאיות, שבה תמיד צודק
המפקד, לא הרתיעו אותו מלמר את שחשב. השתקלת להבין את אופיו
ואם לא תמיד הצלחתני, הרי בנוסף להיותו חילים, אנו גם בני-אדם.

גדעון היה מקובל מאוד על החברה. כמעט תמיד אפשר היה לשמעו את
קוולו. במשאית, באוהל, בשדה או סתם בין המתווכחים. תמיד היה בין
המארגנים. קשה היה לטעת בקולו. קולו היה כזה חזק.

צריך הייתה למדוד דברים רבים, ולכלול מטרה אחת משותפת. כיצד
להישאר בחיים...

הכל נראה כבזבוז. דבר שברח בין האצבועות, ואי-אפשר להתנעם...
מאמין אני, שהוריהם אשר החלו לטעת בגדעון חזק נפשי כזו, צריך,
שימצא בהם הכוח ללמידה החיים עם הגורל הנורא שפקד אותם ואונטו,
את כל היחידה.

ברגשי הוקהה,
שלכם, דורון

...אָלֶן רַעֲכָב אָלֶן כִּילָם
אָלֶן יְמֵה הַמְּלֹאכָה וְהַלְּבָב
בְּכָלָת שְׁכָנָת גְּדוּלָה
אָלֶן מְזֻמָּן אָלֶן גְּדוּלָה
אָלֶן אַלְגָּזָן כָּלָם
אָלֶן תְּלָבָה כָּלָם מְלֹאכָה.

אלן אלן.

גָּדָעָן בְּשִׁירֹתוֹ הַצְבָּאי

סיום קורס סיור
וכבלת כנפי היחידה .

גדעון לישר

אל החרים :

אהובלים כי רמותם מארץ
ולבשאותם תכללת זלה
כי אל סתר עולם הידיד
רחוקה, רחוקה .

את סבלי אעים על הנשים
במערות שלטוניות על
להעפיל - עבר צרעל
על הבא אחדי . (יחל)

בכינית חביבין -
היחידה .

אנו שוויכם לדור שלאחרו המלחמה الأخيرة. לא עברנו את מאורעות המלחמה על בשרנו. ישנים חילios הרגילים בשתי המילios — חבר שנפל. אנחנו לא.

איןנו רגילים בשתי מילios אלו. איןנו רגילים לבטא שני מולדים אלו. מה בעצם קרה?! ולמה אין ...

חוק ועקרות באו תמיד להוכיח שפישר באו. חושב, מנתח, פועל ומשתתקף בכל שיקחה ובכל יוכוח. בעל עקרונות חזקים שאינו מוכן לווז מהם ימינה או שמאליה.

בטחו עצמי גROL. נוצר הרושם שפישר חמיר צודק במעשהיו. גם שקיבל עונש מהמ"כ.

הוא חשב שהעונש אינו מוצדק, לא ביצעו ובסופה של דבר קיבל עונש יותר רצוני.

"הѓיון הבריא של הצוות" — קראנו לו.

חוקר, דורך ומעמיק בבל דבר ומנסה בדרךו האופינית להסביר בהѓיון שקשה לערער,

חבר שנפל... כמעט שנתקיים ימים היינו ביחד. אכלנו, שחיינו, רבנו וחיבנו — משפחה אחת. כלום לא נעלם מעינינו, רצונות תקoot, אכזבות, מאויים, שמחות ורכאות. בנינו לעצמנו פירמידה איתנה, שעמדה על בסיסים איתנים ושהיתה בנזיה על אימון הדרי בין איש לרעיו.

היום, שלושים יומם לאחר שאחד מעמודי התווך שלו התמוטט, ניסינו לבנות אותה מחרש, אבל הפעם על זכרונות ותמונה זהה קשה ...

שלושים ימים עברו ועדין לא תפנסנו שלא תחוור אלינו עוד. עדין חיים אנו עם העזוק הבריא שלך ...

חברים מהצעות בסירת

מכתבים שלח

גלויה ראשונה מצ.ה.ל.

לכולם שלום !

הגענו לבקרים בשלום. לא מרגש שנחנו נמצאים בתקופת מלחמה
ולכן אני עדים יושב פה. ביגתיהם אינני יודע לאן ושלחו אותן.
אך אמרו לנו שמהר יפנו אותנו מפה. היהת לנו הרצאה, די מענינה,
של מפקד הבסיס. לא עשיטים כלום, יושבים ומחוסט למוון. אני
לא יודע אם יצא בשבת. זה תלוי לאן אני אלר.

שלום ולהתראות,
גדעון

20.7.75

שלום גURAה !

יום ראשון עשר בליל והאני עייף מות. הגיעתי לחינגייט ומשם שלחו
אותי לבסיס. עשתי את הדרך הזאת שלוש פעמים, כבר שתביני
למה אני עייף כל כר.

הבטחתך לך לכתוב ואני מנסה לעמוד בזה, למרות שרק אתמול
היהתי איתך. אני כבר שוב מתגעגע, יותר נכון, רוצה לראות
אתך.

... אני לא יודע איך את מרגישה כאשר את איתני, אבל אני
יכול להגיד לך רק, שאתה מרגיש נפלא. או אפשר כל כר לבטא
הרגשה זו.

... אני מקווה שבקשר ליום רביעי הכל בסדר אצלך, ואני מנסה
לצלצל השבוע ולדבר איתך. בקשר לשבוע הבא אני לא יכול
להגיד כלום, ומוטב שלא אגיד, נכון?

או שלום ולהתראות,

שלר,

גדעון

25.12.73

למשפחה הבי יקרה בעולם !

הגעתי ביום א' בסדר, וכבר הוציאו אותנו לריצה של 5 ק"מ.
עוד לפני שהספקנו להתחמושת מהבית, כבר חזרנו לעצבה. יום שני
היה מיגע, כי בנוסף להיותנו מחלקה תורנית, אני גם עבדתי
במטבח. כלומר 50 שעות עם הפסקה של שעה באמצע. נו אז
תגידו אתם לי מה זה כבר העבודה עצמאית ? מהר אני
יזכאים למשע קצר של 30 ק"מ בעיר מאד מעין ויפה. מקווה
שהמשע יעבור טוב. אני מרגיש מזעון ואני מה לדאוג . . .

גדעון

עشر שנים לנפילתו של גדרון

קשה לי לתאר לעצמי שעברו כבר כל-כך הרבה שנים. ובכל זאת אני מרגיש כאילו אטמול זה קרה. בהיותי בתיכון, בתפקיד, הגעה אל בשורת האיווב שנדען נפל בתאונת נשך, באמצעות שירותו הצבאי. אני מדף באלבום התמונות שלו, וכל חיו הקצרים עוברים לפני עיני כמו סרט קצר שרך התחיל וכבר נגמר.

גدعון היה הילד השני במשפחה, אחרי סמדר. היה תינוק יפהפה, בריא, בלי בעיות, התפתח יפה. והנה הוא כבר בעוטון והוא כבר יושב ווזוחל על ארבע. אני מחתל אותו מדי פעם ואחננו משתעשעים. כל פעם שאני הופך אותו לקשר את החיתול, הוא ברוח לי ומתחילה מחדש. באופן כזה זה מתרכש כמה פעמים, עד שאני מצליח סוף סוף לקשר את החיתול. יש לו גוף יפה ומוחק עם הנΚודה האדומה במקום מסוים בגוף, מין נקודת חן. והנה טקס ההעברה מהפעוטון לנו.

גדעון הכי קטן בנם. וקשה להיות הקטן בנם, מפני שיש מלך בנם. זה היה חיים של כרמלה. המלך הכל יכול. גדעון היה לו כמו עבד, כל שביקש עשה לו. והוא לא מעט בכוי, אבל הגיע הזמן שהגדלים עברו לבית-הספר ונידען היה הגדול בנם והמלך השליט.

היו לא מעט בעיות. סכסוך בין הילדים. הוא היה הגדל; אז הוא היה אשם בכל דבר שקרה. לא פעם בא בכפי מר, כי פגע בו גל סכסוך בין ילדים. אני לא התערבתי. ידעת שילדים רבים ומתפisiים מהר, וחורפים,

אם מסתכסכים, יש "ברוגז" הרבה זמן.

בן או בכיתה אי הוא שבר רgel בזמן ש קופץ מעץ. לקחתי אותו לבית החולים בصفת. שמו לו גבס והוא צrisk להשרר כמה ימים שם. אני לא שוכח את הבכי המר כשהצטרכתי להשרר אותו בלבד ללילה בבית-הילדים. אבל אז לא היה מקובל שהורה נשאר ליד הילד בבית-הילדים. לחרת שכחתי לבקר אותו; והוא כבר היה חבר של כל המבוגרים שהיו אותו בחדר.

כך המשיך למדוד בבית-הספר, כיתה אחרי כיתה. אין אותו בעיות מיוחדות. תלמיד טוב, ביןוני, מתפתח יפה, חזק, מוצק, הראשון בטילים השנתיים. והנה מגע לבר מצווה. כבר בן גדול. מלא את המשימות שהוטלו עליו לקראת המאורים. אני לא אשכח כמה שהוא הרגיש טוב כשהיה בcpf רמי השכן כיומיים אצל עבדאללה. הוא היה כמו בן בית. והתרגשות בטקס הבר מצווה. עשו את כל התרגילים המקובלים וההכנות של עבודה רבה, יוסי-ים, טקס הסיום כשםぞcir והמורה נטע, שהוא מאוד אהב אותה, מעניקים את התנינ'ך ושעון לילדים. אני לא אשכח את ההתרגשות הזאת.

והנה צזו גם בעיות. אחותה של מרטה עם בן ובULA רוצים. לחתת את גדעון לטבול של כמה ימים באנית נסיעים לשיט בים התיכון, בתור מתנת בר-מצווה. מאד רציתי שיצא לטבול כזה אחורי העבודה הרבה. הוא דיוונים בועדת החינוך עם המורים. הייתה התנדבות. היתכן שילד יצא לטבול כזה ויפר אה השינוי בין הילדים? בסוף אחורי תחנונים, באיז רצון, הסכימו המורים וגדעון יצא לטבול. מאד נהנה מהתוביל הזה. בן גדול, בן שלוש עשרה. אפילו רכש לו שתי חברות מחיפה וחתכה אתן. איזו תקופה!

והוא ממשיק בלימודים. מתחילה לubit בכל החופשות על מנת לאסוף כסף לטבול הכיתה בחוץ הארץ. לטבול מכוניות עם נהגים ומלוים מהבית. הוא היה מלא חוויות.

שנה אחריו זה גם אנחנו טילנו באירופה ונסענו באונית נוסעים הלו

וחזר ואיזו התרגשות הייתה לנו כשחזרנו ובנמל חיפה חיכו לנו שלושת הילדים שלנו. פגישה מרגשת ובלתי נשחת. באותו הזמן גדעון היה בכיתה ייב והיה הבן הראשון שלמד נגות בהיותו תלמיד בבית-הספר.

אפילו בלי מימנו הקיבוץ. אחרי כמה שיעורים הוא עבר את הטסט והיה לנו. הוא כבר הסיע את בניו כיתו לסלום צור לכל מני פגשות ולימודים לקרהת הבגרות. גם השתף באופן רציני בעבודה בענין הכותנה. באוקטובר פרצה מלחמת ים-הכיפורים, המלחמה הקשה ביותר בין מלחמות ישראל, עם הרבה קורבנות וביניהם שני בניהם מהקיבוץ שנולדו ונגדלו בינוינו. כל המבוגרים היו מגויסים ואת רוח העבודה בគותנה עשו הבנים מכיתתו של גدعון, ואףלו גנוו אותו בחצלה.

במצב רוח קשה ועצוב כזה, גדעון וחבירו לכיתה מתגייסים בסוף נובמבר לצה"ל. קשה מאד על הלב, כשהבן מתגייס אחורי שנפל לילך הרבה קורבנות יקרים. ובעם המלחמה עוד לא נגמרה. גדעון מתגייס לגליון ואני זכר מסיפוריו שקיבלו ציוד – בגדים ושמיכות, שייצאו מהכביסה אחורי שעברו את המלחמה. בזודאי היו גם ספוגים בדם הנופלים. כך מתחילה אצל גדעון של התקופה הקשה של טירונות ואימונים מפרכים, דוקא בחודשי החורף בהםים ובלילות הקרים והגשםים. לא אשכח את CAB הלב שריאיתי אותו חזר לחופש לשבותות עם כל הבגדים המלוכללים וגופיות ותחרותניים שחורים וسفוגים בבוץ מהאימונים הקשים והזחלות בבוץ וברפש. זה היה כך שבועות אחורי שבועות, עד שבאביב הגיעו לקצו השלב הראשון של האימונים, עם עצה ה-120 ק"מ. איזה מאיץ קשה ומפרק! לא אוכל לשוכח אותו מגע הביתה לחופש של כמה ימים אחורי העודה זו. הוא לא יכול היה להיכנס ברגל לחדרו, כי כל העור מכפות רגליו ירד. רק אבא שמרחם על בנו האהוב יכול להרגיש את הכאב הזה.

אחר-כך באו ימים יותר טובים. גדעון התקבל לסיירת גולני, יחידה צבאית מובהקת, שבה התחלו מחדש האימונים הקשים שאנשים עוברים ביחידות צבאיות כללה, ושהיilo מלאו גם בלימודים וניווטים ביוםים ובלילה.

גדעון היה הילד השני במשפחה, אחרי סמדר ולפני גליה. הוא היה הגבר במשפחה. האחיות הערכו אותו והתגאו בו. ציפו הרבה ממנו ולאסונו, לא זכינו לאה.

במקתבים שכטב גדעון לחברות ולחברים הביע את השקפותו על החיים. עוד בהיותו בצבא היה לו חברה, והוא חשב להקים משפחה עם שחרורו. הוא כתב לממשה בקיבוץ צריכה להיות משפחה עם ארבעה,

חמשה ילדים. לו היה נשר בחיים היה היום בן למעלה שלושים שנה. גבר במלוא כוחו ואנו ואנחנו בודאי היינו חובקים כמה ננדים. אבל הגורל רצח אחריה.

יוםים לפני מותו של גדעון, ביום ראשון בוקר, נסעו ביחד לחיפה. אני בתור גבר המשק וגדעון נסע לפתח-תקווה, שבו נרכזו לימודי. סיימו בינוינו שבים שלishi בעבר ניפגש בתל-אביב, ונסע לאחיה לראות את אחותוי מקנדיה שהגיעה באותו יום אחרי כמה שנים שלא התראינו. רציתי שתראה את הגבר שלי, כשהיא עבה אותו – היה ילד.

אני שוכב במיטתו, אחרי העבודה, עייף ולא יכול להירדם מההתרגשות של הפגיעה שלנו עם אחותינו. אני חושב וחווב ומהכח שגדעון יגיע. פתאום אני שומע קולות בחוץ. אני מזהה את קולו של חברו הטוב, יהושע, וחווב מה הוא מחפש פה באוזור הזה? אני שומע את יהושע קורא שאפתחת את הדלת. לבני ניבא לי רעות. פתחו את הדלת ויהושע עם אנשים נוספים נכנסו. מיד שאלתי האיש קורה מה فهو לגדעון. ויוהשע, חברו הטוב בישר לי את בשורת האיש על מותו של הבן שלו האהוב. ניסיתי להאמין שהוא רק נפצע קל או קשה, העיקר שהוא חי. אבל לא עזרו כל ההפרצות שלי שיגדו לי שהוא פצוע. וכך יצאתי עם יהושע, נציג קצין העיר ונרגע מונית ונסענו הביתה. בחוץ רוח מלא. זה היה ב-1947.

באב, באמצע החודש, אבל הירח הזה לא האיר לי. בדרך החלהני שנכנס לבית-החולים רמבי". רציתי לראות את גדעון בכל הפחות עוד פעם אחת, לפני שנפרד לעולמים. הסתווגנו בבית החולים ולא הצלחתי למצוא אותו. התברר שהוא נמצא נמצא בבית-החולים בקטת. כך לא זכיתי לראות את פניו עוד פעם. אולי אפילו יותר טוב כך. הוא נשר בעיני תמיד יפה, תмир, חזק, עם חיוך מסויים על פניו שהוא אופייני לו בלבד.

שנפדרתי מגדעון על-ידי הקבר, אמרתי כמה משפטי פרידה. בין-היתר אמרתי: איזה חיים אנחנו חיים, שהרים צריכים לקבור את בניהם במקומות שבנים יביאו לקבורה את הוריהם בדרך הטבע. אבל לנו זהה וזה שלטו ונזה אנו משלמים על זה שרצו בסיכוי מדינה עצמאית עברונו אחרי דורות של גלות. ואנחנו מוקפים עדין בערים וארצות עזינס.

תיארתי קצר את תולדות החיים של גدعון שם החברים שלא הכירו אותו וגם הילדים שהיו קטנים ולא זכריהם אותו, יקרו קצת עלייו וידעו מי זה היה גדעון, בן היישוב הזה, נולד פה והוא מה את חייו הקצרים ולא זכה לתרום למשק ולמשפחה.

כשאדם מבוגר מת, מת העבר – כשאדם צער מת, מת העתיד. עם מותו של גדעון החל גם לו חלק מהעתיד ומההווה, אך אין לנו ברירה, אלא לחיות בינוינו עם זיכרונו שלא מש מלבנו ומהיכינו.

אבא

עשר שנים העזובות

השמות כחולים, המשמש זורות, הפרחים פורליים והכל בלי גדעון. עולמי נרחב, והעולם כמונו נהג. רק אלה, שפעג בהם האסון, מרגישים.

כל הזמן חסר משהו. הוא לוקח אליו את שמחת החיים. ואם יש איזו שמחה, היא לא מלאה בלי גדעון. עברו עשר שנים וגדעון תמיד איתנו, בכל מקום.

כל הזמן רציתי לעשות משהו למען גדעון. במיוחד בשנה הראשונה היה לי איזה דחף חזק. לא יכולתי להגדיר מה בדיק אני רוצה. להנץיה עד היום יש לי רצון. שיזכרו את שמו, שלא ישכחו שהוא פעם גדעון, מלא חייםיפה תואר.

כל יום שישי אני מಡילה נרות לזכרו של גדעון. אנחנו יורדים לבית העלמי. מטפלים בצמחים מסביב ועוצב לנו מאד. הלב נשבר מכאבים והשאלה העולה תמיד היא, למה זה קרה? אין תשובה ואין נחמה.

עשרה שנים עזובות, עשר שנים עזובות...

אמא של גדעון

מרטה

מה אפשר לכתוב לאחר עשר שנים שאין לנו את גדעון? היה או לא היה? שהכאב הולך ונהייה עמוס וקאה, ושבחלומות עוד רואים אותו כמו שהיה בן 20? ועכשו כבר היה צריך להיות בן 30? ושיהיו יכולים לקרות הרבה דברים! ושהכל היה יכול להיות אחרת! ובמקומות משפחה פצועה היינו יכולים להיות משפחה שלמה ובריאה! וכשומעים על עוד ועוד מקרי מוות של חילילים או צעירים, אז יש תחושת הזדהות חזקה, והכל מתחילה מחדש ומרגשים שוב את ההרגשה הנוראית מכל! רק מי שחווה זאת יכול להרגיש איך נחרב עולם בשנייה אחת, ואיזה חלל נוצר בנסיבות ואיזה חושך מוחלט וכאליו שהכל עוצר מלכת ושוב אי-אפשר יהיה להמשיך, אבל נראה שהמנגן מסודר בצורה אחרת, ובמציאות – הכל ממשיך לורות ואפילן, מתחילה לאסוף את הקרעים ומהיכים ושמחים וחיים.

ואיך אפשר לקבל מות שזכה? שלא צריך היה לקרות איזה מות כן צריך לקרות? שזה היה אופייני לנדעון להיות פוזז, מתגרה כזה? והפגיעה גדולה, ואין הסברים, ואין את מי לשאול, והכל מסתובב בפנים. ועברו עשר שנים.

סמדר

יום הבא חולף ובכבר למלחה מחייב שנה עברה מאז שגדעון נפל, ונום דבר לא משתנה לטובה. הלב כואב באליו אתמול זה שרת.

בביסטריאשן, 20.7.75, נפרדי מגרעון בחיפה. הוא חור ליזורתו בסביבות ח'א. קבענו להפיג ביום ד' אעל אהי, כדי לפחות את אהותי המגעה מוקדחה לכיקור, לאחר ששניות לא התראיינו. הנורל המכור שלנו הפוגש אותנו ביום רביעי אחר העהרים בלוויתו של גדרון, הבן והאהוב שלנו, שנפל יוט קוטט לבן.

עמדו התווך של המשפחה נפל. בו שנולד בין שני שחי בנות, סמדר אגליה הקטנה. כר היה באופן טבעי למרכזו שמסביבו סובבו ההורים האחוחיות.

מماו שהחגניס לעכבר, קרוב לשנתים, כל החיים וכל הפעילות
במשפחה התרכזו מסביבו. האם יבוא לשבת? האם יוכל חופשה
לcharg זה או אחר? כל יום לראות האם קיבלנו ממנו מכתב או
గלויה? להזכיר את החביבה כל שבוע. הראגה האם קיבל אותה
כסדר, איפה הוא נמצא, מה הוא עושה? איזה טכנות מרוחפות
לפיו?

גדרוון הייגע לשבת. כולנו שמחים, כולנו מלטפים אותו, את שערו
בריא וחוט. כולנו גאים בז... .

איני יודע איך אפשר לשאת את זה ? עברה למעלה מהצעי שנה
שגדעון איננו. אבל הוא מלואה אותו ומתהלך אליו כל הזמן. בימים
ובכללה. בכל מקום אנחנו הולכים יהוד. דמוות היפה אינה נפרדת
ממנני וכבר זה יהיה לעולם.

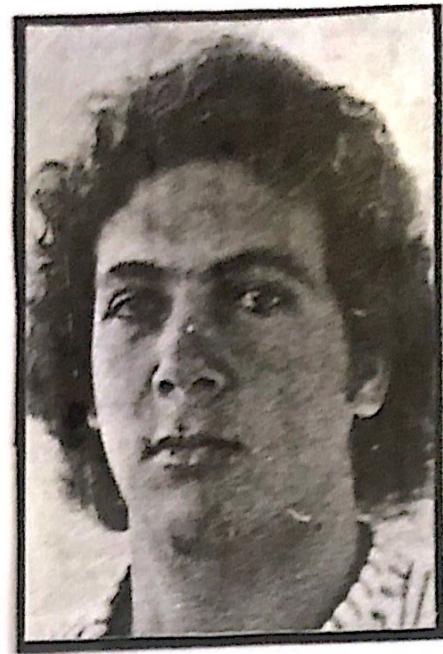
גדרון נולד בפרק ביום שישי אחר העהרים, ב-19.2.54. היה תינוק יפה להפליא, עם עור יפה כמו קטיפה, ובלורית יפה. הייתה מוחתל אותו והוא תמיד ניסה לבורח לி, ואנו חנו עתקנו עד שסוף סוף נצלחתני.

אני זוכר שבר רגל והעטרכתי להשיר אותו לבך בבית החולים בפעמ' הראשונה בחיי. איך שהוא בכח. ואני ריחמתי עליוocab על רגנו למחמת שהלכתי לגורו בבר נזון גמלם קידורי-חברינו.

לקרואת לימודי הבגרות מסיע גדרון את חבריו לכיתה ללימודים.
ואו פורצת מלחמת יום ה毅פור. כולם מגויסים וגדרון עם בני
נוןספיטס מהכיתה גומרים את קטייף שורות הכותנה. העבורה המאומצת
הקודמת לטול לוחיל והטול עצמו, השאירו והטביעו בגדרון רשימים
חוויות חלקם הונצחו ברט שזכה בטול. כר עוברים היו הקורים
פנוי, כמו סרט נוע של איסטהים לעלם.

קינכיד אַפְּכָמִיד
הַמֶּסֶן פֵּיכֶם, וְלֹא
וְתַבְּכֵל
בְּשִׁבְעָה שְׁנָה
הַמֶּלֶךְ שֶׁתְּנוּנִים
בְּצִדְקוֹת
לְאַפְּרִיד...
לְאַפְּרִיד...

**ת.ג.צ.ב.ה.
פישר גדעוון
1954-1973**

„ה' נתן,
וה' לkeh —
יהי שם ה' מברך.“

(איוב, א' כ"א)